

[Ministeren for kulturelle anliggender]

vare. Der kommer nemlig til finansudvalget to aktstykker, et om konservering af nationalmuseets samlinger på 1,5 mill. kr. og et om sikkerhedsforanstaltninger ved øvrige museer, biblioteker og arkiver på 2,75 mill. kr. De kommer, inden vi holder sommerferie. Så har fremskridtspartiet en mulighed for at vise sin gode vilje i disse spørgsmål.

Hr. Glensgård er desværre gået, men jeg vil gerne sige, at statistik er jo mange ting. Jeg kender jo hr. Glensgård fra dengang, jeg sad i trafikministeriet, og jeg erkender, at han behandler kultur, ligesom han behandlede trafik. Hvor argumentationen er svag, hæver han stemmen og holder folketaler. Det prøvede han også på at gøre her i dag, hvor han bl. a. sagde, at den danske arbejder tabte en halv dyrtidsportion, når de kulturelle aktiviteter kostede 350 kr. pr. indbygger. Han overser blot, at vi har progressiv beskatning her i landet, så det trods alt er de stærkeste skuldre, der bærer de største byrder. Det er statistik på en anden måde, når man argumenterer på den måde.

Jeg kan ikke lide, når man siger noget, der er helt forkert. Sandheden var jo, at det var mig, der gik mod teaterrådet og gav Kay Abrahamsen penge til hans sidste turné. Det var året efter, han faldt ud. Jeg synes, det er ganske interessant, når man står her og slår sig til ridder, at man ikke ved så meget om tingene.

Jeg synes, det er meget ubehageligt, når man står og diskuterer en række kunstnere, der modtager livsvarige ydelser på finansloven, at gå ind på deres personlige indtægtsforhold. Men jeg synes, det er væsentligt at få den rigtige fremstilling af sagen. Når hr. Glensgård åbenbart ikke læser de love, vi vedtager herinde, så kunne han dog i hvert fald følge med i Politikens »Synspunkt«, hvor jeg forleden dag netop for at klargøre disse ting skrev, hvad der skete, når man fik disse penge. Med den revision af loven om Statens Kunstfond, der fandt sted i 1978, blev der gennemført en nyordning vedrørende disse ydelser, så de reguleres under hensyntagen til kunstnernes indtægter. Det betyder, at kunstnere med større indtægter kun oppebærer en minimumsydelse, der for tiden er på knap 7.000 kr. årlig. Det har ikke været tanken med disse ydelser, at de skulle tildeles helt unge kunstnere, men derimod kunstnere, der har en sådan produktion bag sig, at ved-

kommende har placeret sig afgørende som kunstner. De unge kunstnere hjælpes gennem Statens Kunstfonds arbejdsstipendier. Om behovet og motiverne for disse ydelser kan man i øvrigt se i bemærkningerne til lovforslaget om Statens Kunstfond.

Når man taler om disse ting og man har oplysningerne – det har hr. Glensgård, når han kunne nævne de tal – synes jeg, det var rimeligt, om man i forbindelse med biblioteksafgiftsindtægterne havde nævnt, at af de 13 forfattere, som med finansudvalgets godkendelse har fået tildelt en livsvarig ydelse, modtog 7 under 10.000 kr. i biblioteksafgift i 1977, 2 mellem 10.000 og 20.000 kr., 1 omkring 25.000 kr., mens kun 3 havde en større indtægt fra biblioteksafgiften. Jeg synes, det ville være ganske interessant også at tage sådanne tal med.

Én ting mere. Det var, som om det var hr. Lasse Budtz eller mig, der sad og uddelte disse kunstnerstøtter. Det er jo ikke rigtigt. Det er tremandsudvalgene og Statens Kunstfonds repræsentantskab, der bestemmer disse ydelser; kulturministeren kan heldigvis ikke blande sig i det. Sådan skal og bør det være. Det standpunkt har jeg hævdet hele tiden, og det vil jeg stadig væk blive ved med at hævde.

Til fru Grethe Fenger Møller vil jeg kun gøre den bemærkning, at jeg synes, betænkning nr. 517 var et meget væsentligt værk, da det kom, og det er det på mange måder endnu. Jeg tror ikke, man kunne have inddraget de mennesker, det drejede sig om, på det tidspunkt. Det var begyndelsen til noget nyt. Det indeholdt to ting. Det var dels et katalog over det arbejde, der blev udført, dels pegede det på nogle fremtidsperspektiver, som lidt efter lidt er ved at blive realiseret. Vi har i dag i langt højere grad mulighed for at inddrage folk i disse ting. Jeg tror ikke, det var lykkedes på det tidspunkt. Tiden var ikke moden, da man lavede det dengang.

Jeg kan da glæde mig over den indirekte kompliment, fru Grethe Fenger Møller kom med i anledning af en del udnævnelser, jeg har foretaget, dels på Den Hirschsprungske Samling og dels på Ordrupgårdsamlingerne. Sådan måtte jeg opfatte det.

I forbindelse med hele kulturarbejdet vil jeg gøre opmærksom på, at som følge af de ordninger, vi har, kan det være dyrt at have succes. Hvis man laver noget vældigt godt, så